

GUILLAUME MUSSO

CENTRAL PARK

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.“ Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon“. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*.

Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004), fiind ecranizat la Hollywood în 2008 (*Afterwards*), i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aș fi eu fără tine?* (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie* (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind, și ele, în curs de adaptare cinematografică.

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea
și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai
multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și
elemente de thriller și de roman polițist.“

Guillaume Musso

Alte titluri apărute în seria **Guillaume Musso**:

Mâine

Chemarea îngerului

Fata de hârtie

Ce-aș fi eu fără tine?

Vei fi acolo?

După șapte ani

GUILLAUME MUSSO

CENTRAL PARK

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

CENTRAL PARK

Guillaume Musso

Copyright © XO Éditions 2014. All rights reserved.

CENTRAL PARK

Guillaume Musso

Copyright © 2016 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-783-026-2

Descrierea CIP poate fi consultată la **Biblioteca Națională a României**,
Bd. Unirii nr.22, sector 3, cod poștal 030833, București.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Redactare: Constantin Piștea

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Adriana Călinescu

Design copertă: Alexandru Novac

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all

allcafe.ro

<http://www.all.ro/central-park.html>

*Lucrurile pe care le pierzi
au mai multă importanță
decât lucrurile pe care le deții.*

Somerset MAUGHAM

Prima parte

Cei încătușați

1

Alice

*Eu cred că în fiecare om există un alt om.
Un necunoscut, un Conspirator, un Fățarnic.*

Stephen KING

Mai întâi, adierea rece și înțepătoare a vântului care-i mângâie fața.

Freamătul ușor al frunzișurilor. Susurul îndepărtat al unui pârau. Ciripitul discret al păsărilor. Primele raze de soare pe care le ghicește prin vălul pleoapelor încă închise.

Apoi trosnetul crengilor. Mirosul de pământ reavăn. Cel al frunzelor în descompunere. Notele lemnoase și intense ale lichenului cenușiu.

Mai departe, un murmur nedeslușit, oniric, disonant.

Alice Schäfer deschise ochii anevoie. Lumina zilei o orbea. Roua dimineții îi năclăia hainele. Scăldată într-o sudoare rece ca gheața, tremura de frig. Avea gâtul uscat și simțea în gură un gust puternic de cenușă. Articulațiile o dureau, membrele îi erau anchilozate și mintea amorțită.

Când se ridică, își dădu seama că era întinsă pe o bancă rustică din lemn brut. Năucită, descoperi brusc că trupul

unui bărbat, masiv și robust, era ghemuit lângă ea și-o apăsa cu toată greutatea.

Alice își înăbuși un țipăt și inima începu să-i bată nebunește. Încercând să se elibereze, căzu pe pământ, dar se ridică în aceeași clipă. Abia atunci văzu că mâna ei dreaptă era legată cu cătușe de încheietura stângă a necunoscutului. Se dădu un pas înapoi, dar bărbatul rămase nemișcat.

Ei, drăcie!

Inima îi bubuia. Aruncă o privire la ceasul de mână, o vechitură marca Patek: cadranul era crăpat, dar mecanismul încă funcționa, iar calendarul lui arăta: marți, 8 octombrie, ora 8.00.

Fir-ar să fie! Unde naiba sunt? se întrebă ea, ștergându-și cu mâneca transpirația de pe față.

Privi în jur pentru a evalua situația. Se afla în inima unei păduri aurite de toamnă, cu vegetație variată, proaspătă și densă. O poiană sălbatică și liniștită, înconjurată de stejari, de tufișuri dese și proeminente stâncoase. Nu se simțea nici țipenie de om și, având în vedere împrejurările, era fără îndoială preferabil.

Alice ridică ochii. Lumina era frumoasă, blândă, aproape ireală. Niște fulgi pufoși străluceau în frunzișul unui ulm imens și scânteietor, ale cărui rădăcini erau înfipite într-un covor de frunze umede.

Să fie pădurea Rambouillet? Fontainebleau? Vincennes? își dădu ea cu presupusul.

Un tablou impresionist de carte poștală, al cărui calm contrasta violent cu acea trezire suprarrealistă alături de un bărbat complet necunoscut.

Se aplecă înainte cu prudență pentru a-i distinge mai bine fața. Era cea a unui bărbat de vreo treizeci și cinci – patruzeci de ani, cu păr șaten ciufulit și barbă de câteva zile.

Un cadavru?

Se lăasă în genunchi și-i puse trei degete pe gât, în dreapta mărilor lui Adam. Pulsul pe care îl simți când apăsă pe artera carotidă o liniști. Tipul își pierduse cunoștința, dar nu era mort. Îl observă cu atenție preț de o clipă. Îl cunoștea de unde? Să fi fost vreun nemernic pe care-l băgase la pârnaie? Nu, trăsăturile acelea nu-i spuneau absolut nimic.

Alice își dădu în lături câteva șuvițe blonde care îi cădeau peste ochi, apoi examinează cătușele metalice care o legau de individ. Erau un model standard cu siguranță dublă, utilizat de un număr mare de servicii de poliție sau de securitate privată din lume. Ba chiar era foarte probabil să fie vorba de *propria* ei pereche de cătușe. Alice scotoci în buzunarul blugilor, sperând să găsească cheia.

Nu era acolo. În schimb, simți un revolver ascuns în buzunarul interior al gecii de piele. Crezând că e arma ei de serviciu, strânse degetele pe patul său cu ușurare. Dar nu era pistolul Sig Sauer utilizat de poliștii de la Brigada Criminalistică. Era un Glock 22 din polimer, pe care nu știa de unde îl are. Vru să-i verifice încărcătorul, dar era greu cu o mână legată. Reuși s-o facă totuși cu prețul câtorva contorsionări, având grijă să nu-l trezească pe necunoscut. În mod evident, îi lipsea un glonț. Mânuiind pistolul, își dădu seama că avea patul pătat de sânge uscat. Își desfăcu complet geaca și constată că urmele de hemoglobină coagulată îi murdăreau și cămașa.

Ce naiba am făcut?

Alice își frecă pleoapele cu mâna liberă. Acum, o migrenă cumplită îi iradia în temple, ca și cum o menghină invizibilă îi strângea craniul. Respiră adânc pentru a-și alunga teama și încercă să-și adune amintirile.

Cu o seară în urmă ieșise să petreacă împreună cu trei colege pe Champs-Élysées. Băuse mult, pahar după pahar, luând barurile la rând: Moonlight, Treizième Étage, Londonderry... Cele patru prietene se despărțiseră pe la miezul nopții. Ea se dusesse singură să-și ia mașina lăsată într-o parcare subterană de pe Bulevardul Franklin-Roosevelt, apoi...

Beznă totală. Mintea îi era înfășurată într-un vâl de pânză. Creierul i se învârtea în gol. Memoria îi era paralizată, înghețată, blocată pe acea ultimă imagine.

Haide, fă un efort, ce dracu'! Ce s-a întâmplat după aceea?

Își amintea clar că plătise locul de parcare la automat, după care coborâse scările până la nivelul al treilea. Băuse prea mult, asta era sigur. Clătinându-se, ajunsese la micuțul ei Audi, descuiase portiera, se așezase pe scaun și...

Și nimic.

Degeaba încercase să se concentreze, un zid de cărămidă albă îi bara accesul la amintiri. Gândirea i se lovea de zidul lui Hadrian, tentativele îi erau zădărnicate de marele zid chinezesc, în toată splendoarea lui.

Înghiți în sec. Se panică și mai mult. Pădurea aceea, sângele de pe cămașă, arma care nu îi aparținea... Nu era vorba doar de o simplă mahmureală de după o noapte de beție. Dacă nu-și mai amintea cum ajunsese acolo, însemna mai mult ca sigur

că fusese drogată. Poate îi pusese vreun tâmpit GHB în pahar! Era foarte posibil. Ca polițistă, fusese confruntată în ultimii ani cu mai multe cazuri implicând drogul violului. Alungă ideea într-un cotlon al minții și începu să-și golească buzunarele: portofelul și legitimația de polițist îi dispăruseră. Nu mai avea asupra ei nici acte de identitate, nici bani, nici telefon mobil.

Acum, la frică se adăugă disperarea.

O creangă se rupse făcând un stol de pășărele să-și ia zborul. Câteva frunze uscate plutiră prin aer și-i atinseră ușor fața. Cu mâna stângă, Alice își trase la loc fermoarul de la geacă, ținând partea de sus a hainei cu bărbia. Abia atunci văzu că are în palmă o inscripție făcută cu cerneala spălăcită a unui pix; o suită de numere notate în grabă, ca o fițuică de școlar aproape ștearsă.

2125558900

Ce însemnau aceste cifre? Ea le notase? *Posibil, dar nu sigur...* își zise văzând scrisul.

Închise ochii pentru o clipă, descumpănită și înspăimântată.

Refuză să se lase pradă disperării. În mod evident, ceva grav se petrecuse în noaptea aceea. Dar, dacă ea nu-și mai amintea nimic, bărbatul de care era legată cu cătușe avea să-i împrășteze repede memoria. Cel puțin, așa spera.

Prieten sau dușman?

Neștiind sigur, puse încărcătorul în Glock și armă pistolul semiautomat. Cu mâna liberă, îndreptă arma spre tovarășul ei, apoi îl zgâlțâi fără menajamente.

— Hei! Oh! Scularea!

Bărbatul nu reușea să se trezească.

— Mișcă-te, amice! îl bruscă ea scuturându-i umărul.

El clipi din ochi și își înăbuși un căscat, apoi se ridică anevoie. Când deschise ochii, avu o violentă mișcare de stu-poare văzând țeava armei la câțiva centimetri de tâmpla lui.

O privi pe Alice cu ochii holbați, apoi suci capul în toate părțile, descoperind uluit peisajul sălbatic care îl înconjura.

După câteva secunde de stupefacție, înghiți în sec, apoi deschise gura și întrebă în engleză:

— Cine naiba ești tu? Și ce facem aici?

2

Gabriel

Fiecare dintre noi poartă în el un străin care îi dă fiori.

Frații GRIMM

Necunoscutul vorbise cu un puternic accent american, înghițind aproape toate „r”-urile.

— Unde dracu’ suntem? insistă el încruntând sprâncenele. Alice strânse degetele pe patul pistolului.

— Cred că tu trebuie să-mi spui asta! răspunse ea în engleză, apropiind țeava armei de tâmpla lui.

— Hei, calmează-te, bine? zise el ridicând mâinile. Și lasă jos arma, chestiile astea sunt periculoase...

Încă somnoros, arătă din bărbie spre mâna lui legată cu brățara de oțel.

— De ce mi-ai pus cătușele? Ce-am mai făcut de data asta? M-am încăierat? Am condus beat pe un drum public?

— Nu eu ți-am pus cătușele, îi răspunse ea.

Alice îl măsură din priviri: purta niște blugi bleumarin, o pereche de Converse, o cămașă albastră șifonată și o haină de costum cambrată. Ochii, verzi și ispititori, erau încercănați și înfundați în orbite din cauza oboselii.

— Nu e prea cald, se plânse el băgându-și ceafa între umeri.

Își coborî ochii spre încheietura mâinii pentru a se uita la ceas, dar acesta nu mai era acolo.

— Fir-ar să fie... Ce oră este?

— E opt dimineața.

Se scotoci cu mare greutate prin buzunare și, după ce și le întoarse pe dos, se răsti la ea:

— Mi-ai șutit tot! Verzișorii, portofelul, telefonul...

— Nu ți-am furat nimic, îl asigură Alice. Și eu am fost jefuită.

— Și mai am și ditamai cucuiul, constată el frecându-se în spatele capului cu mâna liberă. Nici pe ăsta nu mi l-ai făcut tu, nu-i așa? se plânse fără să aștepte, de fapt, vreun răspuns.

Se uită la ea cu coada ochiului. Îmbrăcată cu niște blugi strâmți și o geacă de piele din care ieșeau poalele unei cămăși pătate de sânge, Alice era o blondă zveltă de vreo treizeci de ani, cu părul prins într-un coc aproape desfăcut. Avea o față dură, dar armonioasă – pomeți înalți, nas fin, ten diafan – și ochii, paietați cu reflexiile arămii ale frunzelor de toamnă, străluceau cu intensitate.

O durere îl scoase din contemplație: o senzație de arsură pe care o simțea în antebraț.

— Acum ce mai ai? oftă ea.

— Mă doare, se schimonosi el. Parc-ar fi o rană...

Din cauza cătușelor, Gabriel nu putu să-și ridice haina ori să-și suflece mânecile de la cămașă, dar, după mai multe contorsionări, reuși să zărească un soi de bandaj care îi strângea

brațul. Un pansament pus recent, din care ieșea o dâră subțire de sânge ce se prelingea până la încheietură.

— Gata, termină cu tâmpeniile! se enervă el. Unde suntem? La Wicklow?

Tânăra clătină din cap.

— Wicklow? Unde-i asta?

— La sud, e o pădure, oftă el.

— La sud de ce? întrebă ea.

— Faci mișto de mine? La sud de Dublin!

Ea îl privi mirată.

— Chiar crezi că suntem în Irlanda?

El oftă.

— Dar unde altundeva am putea fi?

— Păi, în Franța, cred. În apropiere de Paris. Aș zice că în pădurea Rambouillet sau...

— Termină cu aiureala asta! i-o tăie el. Și, de fapt, cine ești?

— O fată cu un pistol, așa că eu pun întrebările.

El o sfidă din priviri, dar înțelese că nu era stăpân pe situație. Nu mai zise nimic, lăsând tăcerea să se instaleze.

— Mă cheamă Alice Schäfer și sunt căpitan de poliție în Brigada Criminalistică din Paris. Mi-am petrecut seara cu niște prietene pe Champs-Élysées. Habar n-am unde suntem și cum am ajuns aici, legați cu cătușe unul de altul. Și n-am nici cea mai vagă idee în privința identității tale. E rândul tău acum.

După câteva secunde de ezitare, necunoscutul se hotărî să se prezinte.

— Sunt american. Mă numesc Gabriel Keyne și sunt pianist de jazz. În mod normal, locuiesc la Los Angeles, dar adeseori sunt pe drum din cauza concertelor.

— Care e ultima ta amintire? îl presă ea.

Gabriel încruntă sprâncenele și închise ochii pentru a se concentra mai bine.

— Păi... Aseară, am cântat împreună cu saxofonistul meu la Brown Sugar, un club de jazz din cartierul Temple Bar, în Dublin.

În Dublin... Tipul ăsta e dus cu pluta!

— După concert, m-am așezat la bar, am luat Cuba Libre și poate că am băut prea mult, continuă Gabriel deschizând ochii.

— Și pe urmă?

— Pe urmă...

Se crispă la față și își mușcă buza. În mod vizibil, îi era la fel de greu ca și ei să-și amintească sfârșitul serii.

— Uite ce e, nu mai știu. Cred că m-am încăierat cu un tip căruia nu-i plăcea muzica mea, după care m-am dat la niște gagici, dar eram prea matolit ca să agăț vreuna.

— Foarte frumos. Foarte elegant, într-adevăr.

El respinse reproșul cu un gest al mâinii și se ridică de pe bancă, obligând-o pe Alice să facă la fel. Printr-un gest brusc al antebrațului, aceasta îl forță să se așeze la loc.

— Am părăsit clubul pe la miezul nopții, zise el. Abia mă mai țineam pe picioare. Am chemat un taxi pe Aston Quay. După câteva minute, o mașină s-a oprit și...

— Și ce?